

Z obsahu:

**Velebnost Boží
a důstojnost člověka**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
26. června 2002
- strana 2 -

Nadpřirozená síla milosti

Tomáš Niggel OSB
- strana 4 -

**Pronásledování křesťanů
má stále sezónu**

Stephan Baier
- strana 5 -

Kampaň proti Římu

Ruská pravoslavná
církev nechce nic slyšet
o smíření
- strana 7 -

**Ze zednářské lóže ke
Kristovu světlu**

- strana 8 -

**Tricet vteřin před trvalým
zázrakem**

Návštěva poutního místa
Matky Boží Guadalupské
v Mexiku
- strana 9 -

**Šířit pravdu je skutek
milosrdenství**

Nad dvěma
blahoslavenstvími
horského kázání
- strana 10 -

Život Kristův (83)

Kristologické katecheze
Jana Pavla II.
- strana 12 -

EDITORIAL

Podobenstvím o nebeském Hospodáři, které nám představuje Pán v evangeliu, nás uvádí do skutečnosti, kterou můžeme nejen vidět kolem sebe, ale kterou můžeme přímo osobně prožívat jakožto klasy, ztrácející se ve stále hustším obkličení nepřátelského plevele. Je to pocit, který může bolestně sklíčovati, a to tím spíše, když si uvědomíme, že tu byly doby, kdy celá Evropa byla křesťanská a jako pozhnané Boží pole ctila svého Boha a Pána ve spravedlnosti a pravdě. Všichni ti, kteří dnes pohlížejí na Církev s lhostejností, až pohrdáním či nevráživostí, jsou ve skutečnosti potomci předků, kteří byli kdysi jejími věřícími údy.

Jsou tedy místa, kde se Církev šíří, a jsou místa, odkud se jakoby vytrácí. Dějinný vývoj tedy probíhá v podivuhodných peripetiích, které nemusejí odpovídat našim představám, ale to nesmí být pro křesťana důvodem k malomyslnosti, protože uprostřed všech proměn náš Bůh zůstává veliký, činí divy a je svrchovaně věrný.

Kdo má uši, slyš, končí evangelium této neděle, a my můžeme dodat, kdo má oči, dobře se dívej. V době, kdy se člověk hrdě domnívá, že má před sebou neomezené možnosti, začíná na nejedné frontě pociťovat svou omezenost. Neboť čím větších možností se lidstvo zmocnilo, tím větším problémem se stává, jak zabránit jejich zneužití. Krátkozrací filosofové měli za to, že náboženství a pevné mravní normy byly potřebné pro lidi na nižším stupni rozvoje, zatímco dnes si osvícený a vzdělaný člověk postačí sám. A ukazuje se, že je tomu ve skutečnosti naopak. Pokud člověk tuto skutečnost ignoruje, musí se nutně počítat s nepříjemnými překvapeními.

Taková nepříjemná překvapení nepřicházejí jen ve formě nečekaných a nelitostných katastrof ze strany přírodních sil, ale také ze strany samého člověka

Pokračování na str. 11

Velebnost Boží a důstojnost člověka

»Člověk uprostřed tohoto projektu se jeví jako obr. Jeví se božský, nikoliv sám o sobě, nýbrž ve svém principu a ve svém určení. Čest člověku, čest jeho důstojnosti, jeho duchu, jeho životu.« S těmito slovy svěřoval Pavel VI. v červenci 1969 americkým astronautům před odletem na Měsíc text žalmu 8, který právě nyní zazněl, aby vstoupil do kosmických prostorů (Insegnamenti VII 1969, s. 493-494).

Tento hymnus je totiž oslavou člověka; maličký tvor ve srovnání s nesmírností vesmíru, křehký »rákos«, abychom použili slavného obrazu velkého filosofa Blaise Pascala (Pensieri n. 264). Nicméně »myslicí rákos«, který může pochopit stvoření jakožto pán tvorstva »korunovaný samým Bo-

hem« (srov. Ž 8,6). Jak se často stává v hymnech, které oslavují Stvořitele, žalm 8 začíná a končí oslavou antifonou, která se obrací k Pánu, jehož vznešenost je rozseta ve vesmíru: *Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi* (v. 2.10).

Zahanbení odpůrců

Vlastní jádro zpěvu jako by předpokládalo noční náladu, s měsícem a hvězdami, které se rozsvěčují na nebi. V první strofě hymnu (srov. v. 2-5) dominuje srovnání mezi Bohem, člověkem a kosmem. Na scénu vystupuje především Hospodin, jehož slávu opěvují nebesa, ale také lidské rty. Chvála, která samovolně tryská z úst dětí, smazává a zahanbuje předsudky v diskusích těch, kteří popírají Boha (srov. v. 3). Žalm je označuje za *odpůr-*

ce, pomstychtivé nepřátele, protože si namlouvají, že mohou vzdorovat a odporovat Stvořiteli svým rozumem a svým jednáním (Ž 13,1).

Propůjčená a nezasloužená důstojnost

První reakcí je proto úlek: jak může Bůh *myslet* na člověka, *starat se* o tohoto tvora, tak vratkého a tak nepatrného (srov. v. 5)? A je tu velké překvapení: člověku, slabému tvorů, dal Bůh úžasnou důstojnost: učinil ho jen o málo menším než anděly, nebo, jak je také možno přeložit hebrejský originál, o málo menším než Bůh (srov. v. 6).

A tak vstupujeme do druhé strofy žalmu (srov. v. 6-10). Na člověka se tu nahlíží jako na královského místodržícího samotného Stvořitele. Bůh ho totiž *ověnčil* jako místokrále a povolal ho k všeobecnému panování: *položils mu k nohám všechno*. Přívlastek *všechno* zaznívá, když zde defilují různí tvorové (srov. v. 7-9). Toto panství totiž člověk nezískává svými schopnostmi, které jsou ve skutečnosti vratké a omezené, a nezískává je ani v důsledku vítězství nad Bohem, jak by si to přál řecký mýtus o Prometheovi. Je to vláda darovaná Bohem: do křehkých a často sobeckých rukou člověka je svěřen celý okruh tvorstva, aby je uchovával v harmonii a kráse, užíval je, nikoliv však zneužíval, umožnil odhalovat jeho tajemství a rozvíjel jeho možnosti.

Zneužitá svoboda

Jak prohlašuje pastorační konstituce *Radost a naděje* 2. vatikánského koncilu, »člověk byl stvořen k *Božímu obrazu* a dostal schopnost poznávat a milovat svého Stvořitele a byl od něho ustanoven pánem nad veškerým pozemským tvorstvem, aby mu vládl a užíval ho k Boží slávě« (12).

Bohužel panování člověka, které potvrzuje žalm 8, může so-

becký člověk špatně chápat a deformovat, takže se často projevuje spíše jako zběsilý tyran než jako moudrý a prozíravý vládce. Kniha moudrosti varuje před takovými deformacemi, když stanoví, že *Bůh stvořil člověka, aby vládl nad tvory... a spravoval svět ve svatosti a spravedlnosti* (9,2-3). I když v jiné souvislosti také Job se odvolává na náš žalm, aby připomněl především lidskou slabost, která si nezaslouží takovou pozornost ze strany Boha: *Co je člověk, že mu přikládáš význam, že se jím zabýváš v srdci, že na něj dohlížíš každého rána?* (7,17-18). Dějiny jsou dokladem zla, které lidská svoboda zasévá ve světě pustošením prostředí a nejkřiklavějšími sociálními nespravedlnostmi.

Kristova vláda lásky a pokoje

Na rozdíl od lidských bytostí, které pokořují své vlastní bližní a stvoření, představuje Kristus dokonalého člověka, *korunovaného slávou a ctí, aby s milostí Boží za všechny lidi podstoupil smrt* (Žid 2,9). On kraluje nad vesmírem a touto vládou pokoje a lásky připravuje nový svět, nové nebe a novou zemi (srov. 2 Petr 3,13). Neboť jeho královská vláda, jak napovídá autor listu Židům s poukazem na žalm 8, se uskutečňuje skrze svrchované sebedarování ve smrti *k prospěchu všech*.

Kristus není vladař, který si dává sloužit, nýbrž který slouží a obětuje se za druhé: *Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé* (Mk 10,45). Tímto způsobem v sobě sjednocuje *vše, co je na nebi i na zemi* (Ef 1,10). V tomto kristologickém světle zjevuje žalm 8 plnou sílu svého poselství a své naděje a zve nás, abychom uplatňovali svou svrchovanost nad stvořením nikoliv panováním, ale láskou.

Bolletino Vaticano 26. 6. 2002
Mezitaluky redakce Světla

Dobré a zlé semeno

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Tehdy spravedliví zazáří jako slunce

Je právě čas, kdy na poli zrají zlaté klasy, a tvůrčí Pán využívá toho obrazu pole a úrody, aby ti přiblížil podstatu Božího království. Jeho výstižná podobenství jsou pro jedny výmluvná, pro jiné záhadná. Pán promlouvá především k těm, kteří chtějí naslouchat a porozumět. Pros Ducha Svatého, abys patřil mezi ně.

Ježíš představuje svého Otce jako nejlepšího nebeského Hospodáře. *Všechno, co učinil, je velmi dobré.*⁽¹⁾ Zasévá na svém poli vždy jen *dobré semeno*. Kdykoliv se setkáváš s bolestnou skutečností, že kolem sebe i v sobě samém narážíš i na to, co *není dobré*, není to vina Hospodáře. Způsobil to *člověk nepřítel*, který nenávidí Hospodáře a nepřeje si dobrou úrodu. Přichází, aby do dobré a požehnané setby zasel své zlé semeno, které škodí.

Učinil tak lstivým a podlým způsobem. Příklad se pod pláštěm temnoty, *když lidé spali*. Lidská nevědomost a nedostatek bdělosti mu umožňuje, aby zcela nepozorovaně šířil a zaséval semeno zla. To pak začne zapouštět kořeny, klíčí a vzrůstá, dlouho nikým nepozorováno. Teprve když *klasy dozrávají*, objeví se mezi nimi i záhudný *plevel* se vši svou drzou neodbytností. Pravá tvář zla se pozná teprve, až dozraje: *polle jeho ovoce*.⁽²⁾

Všimni si, že Ježíš ti představuje nepřitele nikoliv jako nějaký abstraktní pojem, jako symbol, alegorii či magickou sílu, ale jako zcela konkrétní skutečnost, Hospodářova nepřitele, velmi inteligentní a snaživou bytost, která zcela záměrně a systematicky vyhledává všemožně způsob, jak poškodit a znehodnotit dobrou úrodu, kterou připravuje nebeský Hospodář. Proti věčnému plánu Dobra tu stojí **skutečný plán Zla**, a ten má své realizátory, přísluhovače, které je možno jen velmi obtížně identifikovat, přinejmenším do té doby, dokud se neprojeví **skutečné ovoce** jejich zákeřného působení.

Co si máme počít v situaci takového ohrožení? Když Hospodářovi služebníci zpozorovali, jak silně se rozbujel nebezpečný plevel, velmi je to pobouřilo. Asi nebude pro tebe obtížné vžít se do jejich pocitů. Jsou připraveni ihned rozhodně zakročit a skoncovat s tímto nemalým pohoršením. Když budeš předkládat Hospodáři svou oprávněnou stížnost, snaž se, aby ti tvoje horlivost nepřekazila pohled na jeho klid a velkomyslnost. Především si všimni, že plevel, který se na jeho poli objevuje, není pro něho žádným překvapením. Zná velmi dobře svého Nepřitele i všechny jeho podlé způsoby. Ale zná také kvalitu svého *dobrého semene* a je si zcela jist svou sklizní. I přes to, že se plevel tak rozbujel, nemá nejmenšího důvodu k obavám, že by nepřítel zcela zmařil jeho úrodu. Je dokonce v zájmu jeho *pšenice*, aby zatím za dané situace rostla *spolu s plevelem až do žní*.

Kdyby Hospodář dovolil svým služebníkům, aby ihned vystoupili na pole a očistili je, mohli by pošlapat mnoho dobré úrody. Přijde nenávratně čas, kdy bude možné pšenici a plevel nejen velmi dobře odlišit, ale i bezpečně oddělit a pak s ním také přiměřeně naložit. I když se Zlý tak usilovně snaží poškodit Otcovo království, nemůže zabránit tomu, aby se rozrůstalo jako veliký *strom, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích*. Nakonec Otcovo království *všechno prokvasí jako kvas*.

Bylo by však zcela bláhové a marné vykládat si Hospodářovu trpělivou shovívavost jako rezignaci, jako lhostejnost, která by jakkoliv zrovnoprávňovala dobré i zlé. Právě naopak. Stejně jako nenechá svou úrodu na pospas Odpůrci, nezapomíná ani na spravedlivou odplatu všem těm, kteří se tak usilovně snažili ji poškodit. K čemu by *zaséval na svém poli semeno*, kdyby neměl přijít *čas žní*? K čemu by byla všechna práce a láskyplná péče, kdyby úroda měla být znehodnocena plody zla? Konečné očištění pšenice od veškerého plevele a jeho definitivní zničení je naprosto samozřejmou a zcela logickou součástí jeho spasitelské ekonomiky. Při tom realita *času žní* nijak nezávisí na tom, zda ji většina právě přijímá, ignoruje, nebo dokonce zásadně odmítá.

Plody zlého nepřitele spatřuje Pán především v *pokrytectví a pohoršení*. Pokrytectví je ona falešná maska, která se pěknými slovy snaží překrýt pravou tvář zla a tváří se jako *vyrůstající pšenice*. Pohoršení je každá škoda, která byla nebo by mohla být způsobena Boží úrodě.

Ti, kteří se ti snaží namluvit, že Ježíšova slova, tak jak ti je tlumočí jeho legitimní zástupci, nemáš brát doslova, že jeho měřítka již dnes neodpovídají společenské realitě, že máš hledat pravdu sám v sobě, ti všichni ukazují, jak vypadá v praxi *pokrytectví a pohoršení*, které roste ze semene, které *zasíl člověk nepřítel*. Pokud se nepříteli podaří využít tvé ospalosti a zaseje u tebe jedovatý plevel, může se ti dokonce dlouho zdát, že jsi to právě ty, u koho zraje ta pravá pšenice. Ale tato falešná sebejistota je jen jedovatým plodem *pokrytectví toho Zlého*. Rád by tě zapojil do rozsévání svého *pohoršení*.

Máš obavy, že utoneš v moři bujícího plevele? Nepodléhej malomyslnosti ani při pohledu na množství zla. Tam, kde se *rozmáhá hřích, tam se ještě více rozhojňuje milost*⁽³⁾. Odvrát se od Zlého a přikloň se celým srdcem k Hospodáři. Jsi součástí jeho dobré úrody, proto ti posílá svého Syna skrze nejčistší Matku, jejížho neposkvrněného Srdce se nedotkl ani stín zla. Jí zasvěť sebe a své *ovoce*. Ona nad tebou bdí, abys *zazářil jako slunce v Otcově království*.

Pane, jsi veliký a činíš divy, ty jediný jsi Bůh. Obrát se ke mně a smiluj se nade mnou.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Gn 1,30; ⁽²⁾ Mt 12,33;

⁽³⁾ Řím 5,20; ⁽⁴⁾ resp. žalm 86

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 12,13.16–19

Kromě tebe není boha, který by se o všechno staral, nemusíš dokazovat, že soudíš spravedlivě. Neboť tvá moc je základ spravedlnosti a to, žeš pánem, činí tě shovívavým ke každému. Vždyť sílu ukazuješ jen tomu, kdo nevěří v tvou svrchovanou moc, a trestáš vzdor těch, kdo ji znají. Ty však, který vládneš silou, v mírnosti soudíš a nás vedeš se vši šetrností, neboť kdykoli chceš, máš moc vždycky v ruce. Takovým jednáním jsi počoval svůj lid, že spravedlivý musí být lidumilný. Svým synům poskytuješ radostnou naději, že po hříchu dáváš příležitost k lítosti.

2. čtení – Řím 8,26–27

Bratři! Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vhodně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit, a (Bůh), který zkoumá srdce, ví, co Duch žádá a že jeho přimluva za křesťany je ve shodě s Boží vůlí.

Evangelium – Mt 13,24–43

Ježíš předložil zástupcům toto podobenství: „Nebeské království je podobné člověku, který nasel na svém poli dobré semeno. Ale když lidé spali, přišel jeho nepřítel, rozházel mezi pšenici plevel a odešel. Když pak osení vyrostlo a nasadilo na klas, tehdy se ukázal i plevel. Tu přišli služebníci k hospodáři a řekli mu: ‚Pane, copak jsi nenasel na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal plevel?‘ On jim odpověděl: ‚To udělal nepřítel.‘ A služebníci mu řekli: ‚Máme jít a sesbírat ho?‘ On však řekl: ‚Ne. Jinak byste při sbírání plevele mohli s ním vytrhat i pšenici. Nechte obojí spolu růst až do žní a o žních řeknu žencům:“

Pokračování na str. 15

Prosba o ochranu a milost

Otče na nebesích, chystám se k odpočinku, protože Ty sám jsi to tak nařídil, abychom spánkem posílili tělo i duši a byli pak čilí pro nové denní dílo. Ty nikdy nespíš a nedřímáš, Ty jsi náš bdělý Strážce. Chraň mne a všechny mé drahé od zlých myšlenek a žádostí a před každým dílem temnot, aby každý z nás tak uchoval své tělo a svou duši s Tvou milostí v čistotě a neposkvrněné. Přijmi nás všechny a všechny naše drahé pod svou ochranu.

Ty, Dárce všeho dobra, smiluj se nade mnou a nad mými blízcími, zvláště nad všemi chudými a utiskovanými, nad nemocnými a umírajícími; potěš je a posilni, zmírní jejich bolesti a uchovej je všechny ve své milosti. Žehnej svou všemohoucí rukou všem matkám a dětem.

Maria, naše milá Paní, která jsi porodila ve Svaté noci Syna nebeského Otce, kéž jsem tuto noc odevzdán do Tvé ochrany. Ty, laskavá, sladká a dobrotivá Paní, ukaž ve dne i v noci, v životě i ve smrti, že jsi Matkou a Ochránkyní mou a mých drahých.

A ty, svatý Josefe, ochránce Matky Páně a milého Jezulátka, odvrát od nás svou přímluvou a svou ochranou všechna nebezpečí těla i duše.

A volám také tebe, svatý anděle strážný. Buď mi nablízku a chraň přede vším zlem, které by mohlo ohrozit mne a mé drahé. Milí andělé mých dětí, ochraňujte ty, které vám Bůh svěřil, od hříchu a od nebezpečí, buďte u nich tuto noc a vždy, dokud je neuvedete do věčných radostí v nebi. Amen.

Požehnání všemohoucího Boha Otce, Syna i Ducha Svatého zůstávej tuto noc se mnou a s mými drahými. Amen.

Nadpřirozená síla milosti

Je naší povinností vnímat a chápat znamení doby. Papež Pius XII. naši dobu apokalypticky předvídal: »Řády moci a pozemské systémy, které trvaly po staletí, začaly se kácet. Současná válka potvrzuje a naplňuje tyto proměny a události.« (9. 12. 1944)

Ve 20. století se již církev rozšířila po celém světě, ale tu se otevřela propast a vyvalil se z ní dým jako z ohromné výhně, slunce i ovzduší se od dýmu té propasti zatemnily (Zj 9,2). Papež Pius XII. vysvětluje tuto větu ze Zjevení sv. Jana rozšířením ateismu ve 20. století, který již za pontifikátu Pia XI. zavládl ve velkém počtu zemí. Ve svém vítězném tažení pokračoval za Pia XII.

Tento papež učinil důležitou diagnózu 26. října 1946, když zdůraznil: »Největším hříchem světa je ztráta vědomí hříchu.« Tohoto výroku se chápe také Jan Pavel II. ve své promluvě ve Fatimě 13. 5. 1982: »Co se člověku přímo staví do cesty, je hřích; setrvávání v hříchu a nakonec popírání Boha, plánovitě vymazávání Boha z myšlenkového světa člověka a odtržení pozemských činností od Něho – odmítání Boha ze strany člověka, jakmile se uskuteční, povede k tomu, že Bůh odmítne člověka; a to znamená věčnou záhubu.« (srov. Mt 7,23;10,33)

Ztráta vědomí hříchu je forma nebo plod tvrdošíjného odmítání Boha v životě jednotlivce, společnosti a mezinárodního společenství. To s sebou přináší rozpad základních mravních struktur života.

»Dvacáté století je dobou zániku světa, který člověka bez Krista postavil proti Kristu a člověka bez Boha proti Bohu. Převrácení hodnot a zvrácení řádu vede k apokalyptické katastrofě. V atomové době drží lidstvo již ve své ruce tuto apokalyptickou zbraň, kterou může samo sebe zahubit.« »Kdyby Bůh ve své moci a moudrosti tuto katastrofu nezadržoval, bylo by se lidstvo již

krutě zničilo svou vlastní zbraní. Přivodilo by na sebe svůj zánik a způsobilo hrozné zničení světa, který Bůh stvořil z lásky pro štěstí a blaho svých dětí. To všechno by bylo zničeno. Je to peklo, které spolu se všemi svými pomocníky žene lidstvo do této hry. Ale věř mi, tentokrát opět budu vítězem já.« (P. Maria v Kerizinen 25. 4. 61)

»Jen duch společenství, který je nesen nezbytnou Boží silou křesťanské víry, bude schopen uchránit lidstvo této nešťastné války a uchránit před nevyhovujícím neštěstím mír, který by byl podvodný a krátkodobý, kdyby byl postaven na chybných základech.« (Pius XII 19. 5. 1946) Spolu s největším materiálním pokrokem a blahobytem v dějinách kráčí současně nejhlubší duchovní a mravní úpadek. Pokrok člověka, společnosti a lidstva probíhá tedy jednostranně, a to v opačném směru.

Dnešní lidstvo je fascinováno a zaslepeno pokušením otevřít propast: vlastními silami, bez Boha, zřít na zemi ráj. Lidé odstranili ze svého myšlení nesmrtnou duši a Boha, nebe a peklo. Tak velice jsou zaujati budováním materiálního ráje. »V tomto krutém boji mezi bludem a pravdou, dobrem a zlem, mezi souhlasem s Bohem a jeho odmítáním může zvítězit jen velký zástup prosících. Jen zástup

prosících může přinést sociální mír.« (Pius XII. 12. 9. 1948)

Sociální mír má co do činění s Desaterem. Abychom měli jasno: právo a spravedlnost nejsou totožné. Stojí ve vztahu jako prostředek a cíl: právo je prostředek a spravedlnost cíl. Spravedlnost je souhlas s řádem vesmíru, který ustanovil nejvyšší Zákonodárce, a tím je Bůh. Právo je správné a oprávněné, když skutečně slouží pořádku ve společnosti. Je to norma, ve které se konkretizuje a uskutečňuje plodná idea spravedlnosti. Jestliže jako taková vede k Bohu, který je svou bytostí věčnou a neměnnou spravedlností, získává od něho jasnost, platnost, smysl a obsah.

Církev, ve které působí Kristus, integruje v sobě morální učení a platné poznatky etiky antické kultury. Tím, že se právní učení antiky Zjevením povýšilo, očistilo a obohatilo, mohla na něm církev vytvořit svou právní nauku. Po zániku antiky rozkvetla ve středověké církvi křesťanská kultura a civilizace. Všechna lidská společenství žila ve spojení s Kristem a Církví.

Pius XII. na tomto základě předpověděl naši dobu, když řekl: »Neúprosnými předchůdci velkých katastrof, a to nejen

I když se pyšná nevěra kol vzmahá a peklo seje koukol nových zmatků, nebudem dbáti odvěkého vraha, nedáme sobě bráti věčných statků. Víře vždy věrní budou Moravané: Dědictví otců zachovej nám, Pane.

(Velehradská píseň)

hospodářských a politických, ale především duchovních a náboženských, jsou úpadek veřejné mravnosti a zkáza mravů, které se pak divoce jako ovládnutí moc prosazují především u mladé generace, pro kterou jsou určující.» (20. 4. 1946)

»Bez přispění Církve propadne společnost v krátké době politováníhodné hrubosti, protože uhýbá před tvrdým a drsným životním bojem. Války, především moderní, nepropukají náhle, nýbrž klíčí dlouhá léta v lidských srdcích. Když se odhodlá úcta k nejvyššímu Zákonodárci a božskému Soudci, pak jsou *dovolené* a *nedovolené* prázdny pojmy; mravní zákon se hrouť. Když se není čeho bát, pak se obrovská zloba odváží té největší drzosti; jako divoká zvěř se lidé vzájemně pobíjejí v krvavé lázni, neboť jejich jediným politováníhodným potěšením je vašeň užívat a bsnit.« (4. 4. 1952)

Každý myslící člověk si může učinit představu, co nás čeká. »Má-li budoucnost patřit demokracii, pak při jejím uskutečňování náleží podstatný díl náboženství a Církvi... Ona totiž hlásá a hájí pravdy, zprostředkuje nadpřirozenou sílu milosti, aby se mohl uskutečňovat Bohem stanovený řád jako poslední základ a poslední norma demokracie.« (Pius XII. 24. 12. 1944)

I přes tato varování pokračuje právní pozitivismus na své cestě ničící demokracii tím, že prosazuje pojetí práva, ve kterém však není přítomen Bůh jakožto nejvyšší Zákonodárce.

Učiníme dobře, když se utěčíme do záchranné archy: tou je Neposkvrněné Srdce Panny Marie a svatostánek, klanění před Nejsvětější svátostí po vzoru sv. Petra Juliana Eymarda (1811-1868), který prohlásil: »Úcta k nejsvětější Krvi působí zastavení lidského krveprolití,« a podle vzoru Pia XII., který byl horlivým propagátorem liturgie a eucharistické úcty.

-sks-

Pronásledování křesťanů má stále sezónu

Při vyslovení hesla »pronásledování křesťanů« myslí jedni na Nerona a Diokleciána, jiní na Sovětský svaz, Albánii nebo Československo. Kdo by se však domníval, že se zánikem bojových ateistických režimů marxisticko-leninského ražení skončilo pronásledování pro víru, ten se mýlí. V Súdánu, v Iránu či v Saudské Arábii, která je nejvěrnějším spojencem USA v arabském světě, hrozí muslimům trest smrti, jestliže se přihlásí ke křesťanství.

Vězení a smrt

V Saudské Arábii bdí náboženská policie nad dodržováním náboženských zákonů. V Nigérii je islámské právo státním právem. V posledních baštách komunismu, v Severní Koreji, Vietnamu a na Kubě se musí křesťané modlit a přijímat svátosti v podzemí. V Číně, nejlidnatější zemi světa, mohou otevřeně vykonávat náboženské obřady jen příslušníci »vlasteneckého sdružení«, zatímco na katolíky věrné Římu se pořádají hony. V »Říši středu« je pět katolických biskupů ve vězení. V nedávné době zde zmizel biskup Jia Zhiguo, který již strávil dvě desetiletí ve vězení. V Indii pořádají radikální hinduisté hony na muslimy a křesťany. V Ugandě dva vojáci úkladně zavraždili irského misionáře. Není žádnou útechou, že za to byli popraveni.

Nikoliv, pronásledování křesťanů není fenoménem barbarické minulosti, má trvale sezónu. Kdo ohrnuje nos nad primitivními národy a jejich neosvícenými mravy, měl by se vážně zamyslet, zda by neměl raději ohrnovat nos nad sebou samým. Když antický Řím posílal křesťany do arény, byl supermocností s nejvyšší kulturou své doby. A masoví vrazi jakožto komunističtí diktátoři temného dvacátého století neospravedlňovali svou krutost ideologií zpoza Uralu, nýbrž ideologií ze západního města Trevíru od tamního knihomola Karla Marxe. A i v naší západní osvícené a hypertolerantní společnosti, která nezná tabu, volají velekněží pluralismu po sankcích ze strany státu, jestliže katolíci vyjadřují otevřeně svůj názor na tu či onu věc.

Pluralistické bláboly

Objevný byl příspěvek Thomase Hofera v »Profilu« o »vnitrocírkevních sektách«, které požadují »sledování státem«. *Ve jménu netolerantní a uniformní ideologie, která navenek provolává hesla o toleranci a pluralismu, volá se zde po státních zásadách do autonomie církve, když se křesťané nehodlají přizpůsobit duchu doby. A nejen to, křesťanská hnutí věrná víře, která se pohanské společnosti musí jevit jako fraškovitá a odcizená životu, jsou vystavena bez obalu zášti a pohrdání. Bojovné laicistické živly chtějí takové zbožné skupiny zlikvidovat všemi prostředky, i za pomoci státu.*

Příkladem je rezoluce, kterou v březnu odhlasoval Evropský parlament o »ženách a fundamentalismu«. V ní kritizuje těsná většina evropských poslanců nejen »fundamentalismus různého ražení v různých náboženstvích a sektách«, ale vychvaluje »oprávněný postoj těch, kteří podporují odloučení veřejných záležitostí, které spadají do oblasti politiky, od světónázorového a náboženského přesvědčení, které patří jen do soukromé sféry individua«. Dále se zde hovoří o tom, že »vměšování církve a náboženských spo-

lečenství do veřejného a politického života státu je velmi politováníhodné, zvláště pokud je zaměřeno na lidská práva a základní svobody, jako je oblast sexu a plození.

Není vůbec pochybnosti o tom, že se tím myslí katolický (i muslimský) odpor proti homosexuálním svazkům a potratům. Není nejmenších pochyb, že logickým důsledkem by bylo vytlačení náboženských společenství z veřejného života. Jestliže zákonodárství bude pokračovat v této logice, pak může náboženství hrát roli jen v oblasti soukromé zbožnosti, nikoliv však ve státě a ve společnosti. To je tedy ta zapřísáhlá pluralistická společnost: poslední příslušníci onoho křesťanství, které kdysi dalo Evropě formu a obsah, mají být z veřejného života vytlačeni, aby své »směšnosti« slavili v rezervacích soukromého života. Ve veřejném životě musí vládnout laicismus, kterému není nic svátého, žádná církev, ani forma manželství, ani rodina.

»Klerofašistické názory«

Když dojde výjimečně k laskavé kontroverzi o potratech, eutanázii, homo-manželství anebo klonování lidí, ukáží rychle neúprosní hlasatelé tolerance

v nové »hodnotově neutrální« společnosti svou netolerantní tvář. Církev je trpěna jen tam, kde vystupuje jako charitativní spolek a sociální ústav, tedy vlídně a zcela přizpůsobeně. Církví, která trvá na tom, že její nauka je pravdivá, že nenarozený člověk má právo na život, že staří a nemocní mají svou nedotknutelnou lidskou důstojnost, že embrya nejsou objektem pro výzkum, vyhlašují ihned ti neúprosně tolerantní – i ti z oblasti politiky a médií – bezpodmínečnou válku. Bezpodmínečné hájení práva na život je pak označeno za »klerofašistický postoj«. Tvrzení o existenci objektivní a všeobecně platné morálky platí za ryzí fundamentalismus.

Klackem »fundamentalismu« jsou tlučeni křesťané docela snadno, i když se nesnaží kritizovat společnost, nýbrž představují v jejím těle jen prorocký osten. Tak například při jednání OSN o ženské otázce a rovnoprávnosti před dvěma roky referovali liberální a levicoví politikové o »nesvaté alianci křesťanských a muslimských fundamentalistů«. Jistě, kdo v otázce potratu zastává křesťanské nebo muslimské stanovisko, kdo připomíná jednoznačná ustanovení bible nebo koránu, ten si nezaslouží »toleranci« sebeuskutečňující se společnosti.

Fundamentalistický klacek

Fundamentalistický klacek má podobně jako přívlastek »fašista« v době studené války jednu rozhodnou přednost: s takovýmto oznámkováním se není třeba intelektuálně vyrovnávat. »Fundamentalista« je již sám o sobě tak zlý, že všechno, co by mohl říct, by věc ještě zhoršilo. Až přišlo 11. září! Ale aby bylo jasno. Nesmíme podceňovat dialektiku vyznavačů rozlišování: oni nemají nic proti muslimům (ani katolíkům), nýbrž jen proti fundamentalismu mezi nimi. Jinak řečeno: společnost, která ztratila smysl pro víru a mravy, bude tolerovat křesťany a mus-

limy, pokud se ho také zbaví. Výborně!

Pro ideologický liberalismus je věřící katolík přirozeným nepřitelem. Není divu, když pak pro nevěřící je obtížnější snášet víru věřících než pro věřící nevěřících.

»Já jsem katolík, ale...«

A právě proto se mnozí křesťané, i někteří teologové, kněží a biskupové sblíží s duchem doby, jak je to jen možné. Dávají za pravdu obecném pokřiku zesvětštělých proti fundamentalismu a zdůrazňují přitom ustavičně svou osobní nevinu. Ten, kdo jen trochu pronikl do teologických fakult a příslušné literatury, do církevního managementu a některých organizovaných laických hnutí, ví, kde má církevní kritika a honba na fundamentalisty své domovské doupě. Právě zde se kupí polovzdělání kritikové papeže a teologičtí vševědové. Jsou to ti, kteří rádi uvádějí své kritiky slovy: »Já jsem katolík, ale...« Tito katolíci si mohou být jisti potleskem, který sklídí u liberálů.

Křesťané, kteří ještě zcela nezabředli do kaše zesvětštělé tolerantní společnosti, dělají dobře, když si znovu a znovu připomínají osud svého Pána Ježíše Krista. Ježíš učil, že je třeba více poslouchat Boha nežli lidi. A protože on sám takto svého Otce více poslouchal a více mu důvěřoval, než bylo světským a duchovním potentátům jeho doby po chuti, byl nakonec přibit na kříž. Protože první křesťané více poslouchali jeho přikázání než lidská nařízení, šli pod Diokleciánem či pod Stalinem na mučednickou smrt. Protože nejsou ochotni obětovat svou víru panujícímu oportunismu, jsou současní křesťané v mnoha částech světa vystaveni smrti, pronásledování a různým formám diskriminace a šikanování, odporu a pohrdání. Nejen v Nigérii nebo v Súdánu...

Z Komma 11/2002
přeložil -jv-

Kondomy selhaly

Zpráva OSN hovoří o naprostém krachu celosvětové kampaně za kondomy jako ochranu proti AIDS

V nejnovější zprávě OSN, odělení pro hospodářské a sociální otázky, zveřejněné 23. června hovoří OSN poprvé o naprostém krachu své populační politiky ve vztahu k otázce AIDS. V minulých letech podporovalo OSN masovou distribuci milionů kondomů do celého světa, aby zabránilo šíření epidemie AIDS. Po obsáhlém vyhodnocení obrovského množství dat o šíření AIDS a účinnosti svých programů dospělo OSN k závěru, že tato forma boje proti AIDS naprosto zkrachovala a není ani nejmenšího náznaku, že by vedla ke změně chování lidí. Jediná skutečná změna, kterou je možno konstatovat,

je způsobená orientací na monogamní partnerství a zachovávání věrnosti. Takovýto způsob života by vedl i k poklesu návštěv nevěstinců, říká se ve zprávě OSN.

»U lidí, kteří tvořili sledovanou skupinu, a to jak mužů, tak žen, a kteří své chování trvale změnili, to bylo způsobeno orientací na monogamní partnerství.« Tím se potvrzuje to, co hlásala a co stále zastává katolická církev, že pouze věrnost uvnitř trvalého monogamního svazku a zdrženlivost mimo něj jsou jediným účinným prostředkem proti všem nakažlivým pohlavním nemocem a také proti AIDS.

EVROPSKÝ PARLAMENT CHCE PLNĚ LEGALIZOVAT POTRATY

Evropský parlament schválil výzvu členským zemím, aby potraty byly všude »legální, bezpečné a všem přístupné«. Přijal tak návrh jedné belgické socialistky v poměru 280 proti 240 hlasům. Pro katolické pozorovatele se tak naplnila obava, kterou pociťovali již delší dobu. »Pilulka po« má být všude dostupná bez předpisu, sexuální výchova ve školách rozhojněna, žádné stíhání žen za ilegální potrat. Tato rezoluce ne-

ní pro členské státy závazná a je věcí jednotlivých států, jak záležitost potratů upraví. Především v Portugalsku, Irsku a Itálii vyvolal výsledek evropského hlasování pobouření. Byla tím posílena skepse vůči jednotné Evropě a poklesla důvěra v Evropský parlament. Rezoluci odsoudila Evropská biskupská komise COMECE, která vyjádřila politování, že se Evropský parlament pokouší ovlivnit v tomto směru budoucí členské státy.

Kampaň proti Římu

Ruská pravoslavná církev nechce nic slyšet o smíření

Z ruské pravoslavné církve v jejích vztazích ke katolické církvi se vytratil Duch Svatý. Mezi Římem a Moskvou došlo k přerušení spojení. Před několika měsíci, kdy Vatikán povýšil své apoštolské administratury na diecéze, zahájil moskevský patriarchát a mnoho pravoslavných biskupů v Rusku soustav-

nou kampaň proti katolické církvi. Ta vyvrcholila praktickým vyhoštěním katolického biskupa Irkutsku Jiřího Mazura. Když se vracel z Polska do své diecéze, nebyl mu na letišti v Moskvě povolen návrat do země. Předtím byl již vykázán jeden italský kněz, který již dvanact let sloužil lidem v Rusku.

Případ biskupa Mazura je smutným vyvrcholením této kampaně. Není to nic náhodného a nachází to také odezvu v některých oficiálních sděleních. Tak hovoří blízký poradce patriarchy Alexije II. v interview pro Izvěstija o »neblahé roli římskokatolické církve pro osud naší vlasti«. Papež prý nosí masku zbožného starce, ale je to ve skutečnosti brutální a záłudný politik, kterého prý je možno přirovnat k U. bin Ládinovi. Sám patriarcha obvinil katolickou církev ve velikonoční homilii, že usiluje o »rozštěpení ruského národa«.

V jedné knize o katolicismu, která vyšla v nakladatelství moskevského patriarchátu, je katolická církev označena dokonce za »novopohanské

náboženství«. Katolíci prý uvítají »falešného a pohanského boha«, jejich životní způsob se »nevyhýbá zlým duchům, nýbrž je s nimi ve styku a vede k otroctví ďábla«.

Ve výčtu takových nepřátelských osočování by bylo možno dále pokračovat. Za nimi se skrývá strategie, která vrcholí v návrhu ruského parlamentu, který požaduje zrušení katolických společenství. Jestliže tento návrh získá v dumě většinu a podepíše ho prezident Putin, bude to znamenat vyhoštění všech katolických biskupů až na dva, kteří mají ruské státní občanství (arcibiskup Kondrusiewicz v Moskvě a biskup Josef Werth TJ v Novosibirsku). Nejméně tři čtvrtiny všech kněží by musely opustit zemi nebo přejít do ilegality.

Tento scénář není nijak přitažený za vlasy. Tato situace také nijak nesouvisí s povýšením apoštolských administratur na diecéze, které bylo jen zámin-

Plovoucí kostel na Volze

kou, aby tato kampaň mohla být hlasitě a otevřeně rozpoutána. Cílem kampaně je zřejmě učinit z pravoslavné církve státní náboženství a jedinou státem uznanou církev. Patriarchát a metropolitě již léta houževnatě dokazují těsnou souvislost mezi Ruskem a pravoslavím. Bez pravoslavi prý není ruského národa, tak zní jejich tvrzení. Pod nejvyšším pojmem pravoslavi je možno rozpoznat nepřátelský postoj k cizincům, nacionalismus a fanatický sla-

vismus jakožto hlavní znaky nové ideologie.

Pravoslavný kněz Alexander Men, který byl zavražděn v pověsti svatosti, vyslovil základní poselství: »Milovat to, co je vlastní, neznamená nenávidět to, co je cizí.« Men byl údajně zavražděn příslušníky tajné policie, není to však možno prokázat. Nezapadal do schématu patriarchátu. Naopak, byl patriarchovi trnem v oku. Men byl představitelem nové generace kněží, která nijak nespocovala s KGB a stalinskou státní mocí. Většina dnešních pravoslavných biskupů k této generaci nepatří. Ani většina teologů nemá čistou minulost. Není divu: takřka přes noc se katedry vědeckého ateismu přejmenovaly na katedry teologie, aniž by se změnil učitelský sbor. Ten, kdo dříve pomlouval katolickou nebo pravoslavnou církev a bojoval proti křesťanství, stal se přes noc obhájcem křesťanství. Je jasné, že za těchto okol-

ností nemůže být teologie nijak na výši. Z toho pramení strach před západními teology a přímo před západní pomocí.

Alexander Men tento strach neměl. Měl velmi kvalitní vzdě-

Pravoslavný patriarcha Alexij II.

lání a byl to muž modlitby. Hledal usilovně smíření s katolickou církví a není divu, že byl obdivovatelem zakladatele díla Kirche in Not P. Werenfrieda van Straatena. Toto dílo již dříve pomáhalo pravoslavné církvi a od poloviny devadesátých let tuto pomoc zintenzivnilo. Slavným se stal plovoucí kostel na Volze, ve kterém pravoslavní kněží objíždějí farnosti na Volze a Donu, aby mohli lidem posloužit svátostmi tam, kam celá léta nepřišel kněz. Díky této lodi byly pokřtěny tisíce lidí, desetitisíce obráceny, uzavřeny stovky manželství. Kirche in Not pomohla v Rusku při výstavbě a renovaci mnoha kostelů, které byly za Stalina rozbořeny, P. Werenfried zajistil tisícům pravoslavných kněží existenční pomoc.

Tato pomoc za současné situace nemůže pokračovat. Chybí smírné osobnosti, jako byl Alexander Men. Pomoc se poskytuje jen kněžím a projektům, o kterých je jisté, že nespocojují s nenávisťou protikatolickou kampaní, nýbrž naopak

RUSKO

Arcibiskup Tadeusz Kondrusiewicz vytyká Evropské unii na prostou lhostejnost k potlačování katolické církve v Rusku. »EU nehnula ani prstem, aby ruským katolíkům pomohla,« řekl arcibiskup novinářům v Římě. Pravoslavné skupiny naopak dostávají od EU miliony eur, které využívají k boji proti katolíkům.

Podle Rádia Vatikán 4. 7. 2002

usilují o smíření a jednotu křesťanů skutkem i modlitbou. Vzniká nebezpečí, že tato pomoc podobně jako v Číně bude moci být pouze tajná. Není vyloučeno, že Putin zastaví tuto zběsilost patriarchátu a jeho

Biskup Josef Werth TJ z Novosibirska

nacionalistických přísluhovačů. Bude to test jeho věrohodnosti. Náboženská svoboda byla v posledních letech silně omezena. Ze svobody za Gorbačova a Jelcina už nezůstalo vlastně nic. Ruská ústava zná nadále odůvodnění církve od státu a na tom musí i dále trvat.

*Z Der Fels 6/2002
přeložil -lš-*

Výhoštěný polský biskup Jiří Mazur

Ze zednářské lóže ke Kristovu světlu

Ve Světle č. 44/2001 jsme uveřejnili článek o dr. Cailletovi, který se stal členem zednářské lóže. Teprve nyní se nám podařilo získat pokračování tohoto příběhu.

Dr. Caillet dosáhl 18. stupně zednářské hodnosti a to mu otevřelo nový směr zednářství: okultismus čili systém tajných nauk. Okultismus vychází z přesvědčení, že v člověku a v přírodě existují tajemné síly, které je možno s pomocí a za použití vhodných magických praktik uvolňovat, aby poskytovaly člověku neomezené možnosti.

Had pokušitel, který vyzývá k požití zakázaného ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého, symbolizuje onen zvláštní instinkt, který už není sebezáchovný, ale je to impuls jakoby nejušlechtlejší a současně nejsubtilnější, jehož vlastností je vyvolat u jedinice potřebu povznést se na vyšší stupně bytí.

K této zednářské teorii si dr. Caillet po svém obrácení k víře v Boha připsal tento komentář:

Tak to Had řekl první dvojici: „Budete jako bohové.“ Tato forma lidské domyšlivosti, která podněcuje všechny ezoterické organizace, je plodem Zlého.

Zednářský okultismus obsahuje různé oblasti věření: panteismus (Bůh není osoba, je totéž co stvoření), reinkarnaci (posmrtné převtělování), systém trojího světa (mezi světem duchovním a materiálním je střední svět, astrální, který ovládají démoni), spiritismus a kabalou.

Dr. Caillet a jeho žena, kteří byli zednáři přes deset let, hledali pravdu ve všech nabízených směrech zájmů. Po »inicíaci« v řádu rozenkruciánů doktor Caillet záhy zjistil, že zatímco na prvních stupních panovala větší demokracie, nehledělo se na něčí náboženské názory, ty se pokládaly za soukromou sféru, nyní začala školení, která silně připomínala indoktrinaci: výklad *ex cathedra*, diskuse omezená na minimum, četba instruktáž-

ního charakteru, která uváděla do nové terminologie a nových pojmů, které bylo nutno si osvojit, aby člen mohl být uznán za »osvíceného«.

V této doktríně je mnoho z křesťanství spolu se směsí prvků z jiných náboženství, zvláště východních, a vzniká tak příklad náboženského synkretismu. Nabízí jakési ezoterické, kosmické náboženství budoucnosti. *Jak může křesťan skloubit ve svém srdci a ve své mysli pojem osobního a milosrdného Boha s kosmickou neosobní a chladnou bytostí, která pouze registruje lidské dobré a zlé skutky?* napsal dr. Caillet po svém obrácení.

Otevřely se před ním oblasti jako jóga, hypnóza, astrologie, magnetismus, kyvadélka, léčitelství. Pro něho jako pro lékaře bylo zajímavé, zda tyto praktiky mohou mít skutečně vliv na lidské zdraví, a zkoušel různé praktiky nekonvenční medicíny. Účastnil se i spiritistických seancí a vietnamských operací bez použití skalpelu. Došel k přesvědčení, že cvičením je možno si osvojit různé parapsychologické praktiky, jako je autohypnóza, vnímání aury, vstup do astrálního stavu, kontakt s kosmickými silami.

Tento pocit vlastní síly nahrává lidské pyšce, z čehož má Satan jistě velkou radost, zvláště když jeho přítomnost v těchto procedurách zůstává neodhalena, konstatoval později dr. Caillet.

V době, kdy byl ještě fascinován těmito zkušenostmi z pomezí vědy a magie, začal si všimnout určitých vedlejších účinků. Zatímco on vykonával určitou praxi, jeho žena ve vedlejším pokoji prožívala jakási nedefinovatelná fyzická utrpení. Později se dověděl, že manželky léčitelů často upadají do různých nemocí, především rakoviny.

Jinou zkušeností byla nehoda, která se stala během kongresu léčitelů v Bordeaux. Představovaná technika vycházela z předpokladu, že některé nemoci jsou vyvolány tzv. negativní energií. Během zápisu názvů energií hebrejskou abecedou na tabuli dostaly náhle dvě přítomné osoby silné křeče a nakonec upadly do bezvědomí. Zásah jiného »léčitele« je vrátil do normálního stavu. Přednášející se auditoriu omluvil, že opomněl zapsat na tabuli nejdříve názvy určitých »pozitivních« energií.

Po tomto zážitku začala růst skepse dr. Cailleta. Dospěl k závěru, že člověk ve své žádostivosti ovládnout všechny oblasti, někdy podněcován šlechtnými úmysly, jindy však touhou po zisku, vstupuje do nebezpečných a hrozivých oblastí.

Dozrávalo v něm rozhodnutí opustit lóži.

Jednoho dne zcela nečekaně dostal z rukou svého nadřízeného a kolegy, rovněž člena lóže, výpověď. Situace byla taková, že doktor zůstal prakticky bez práce. Tato pokořující situace se renomovaného lékaře hluboce dotkla nejen z materiálního hlediska, ale také z hlediska ambicí. Byl to otřes, který naboural celý řád jeho světa a zvláště jeho víru v člověka. Nemohl pochopit motivy svého nadřízeného, zda se jedná o nějakou mstu či náhodu, že nadřízený byl členem stejné lóže.

Současně se objevily závažné zdravotní obtíže u jeho ženy. Lékaři neměli vysvětlení pro její zdravotní stav. Byly to úporné bolesti žaludku a střev, poruchy trávení, všechno bez lékařsky ověřitelné příčiny.

Doktor tehdy nevěděl, že skrze obě tyto zcela odlišné situace vstupuje do jeho života Ježíš Kristus.

(Dokončení příště)

Třicet vteřin před trvalým zázrakem

Návštěva poutního místa Matky Boží Guadalupské v Mexiku

Nazývají ji »la Morena« – žena s tmavou pletí. Slovo Guadalupe Mexičané příliš nemilují. Poukazuje na španělský původ Matky Boží, který neexistuje. Obraz, který Juan Diego 12. prosince našel vetkaný do svého pláště, není španělský, je mexický. Slovo Guadalupe pochází pravděpodobně z pošpanělstěného výrazu použitého tlumočnickem biskupa, ke kterému Matka Boží Juana poslala. Juan Diego hovořil aztéckým jazykem nahuatl, který neobsahuje hlásky D ani G. Slovo »Tequetalupe« znamená totéž jako »ta, která nás zachránila od polykače«, kterým je Satan v podobě hada.

»La Morena« je však ve skutečnosti více než mexická. Až prohlásí Jan Pavel II. Juana Diega v Mexico City za svatého, bude toto poutní místo patřit celému světu. Již dnes putují denně tisíce turistů k místu v severní části města, aby se tam modlili, nebo alespoň spatřili obraz. Stará bazilika byla při zemětřesení v osmdesátých letech porušena a bezprostředně vedle ní byla vybudována nová, která pojme mnohem více lidí, asi dvanáct tisíc. Tak je možno spatřit »la Morenu« na oltáři uprostřed nové kruhové baziliky. Zde se slouží mše svaté celíčký den, u zpovědnic se tvoří dlouhé řady.

Na konci každého týdne je celý široký komplex s bazilikou, náměstím, několika kaplemi a vrchem Tepeyac plný lidí. Je tu možno vidět především mladé rodiny, nejednou se čtyřmi i více dětmi, které přicházejí, aby prosily patronku Mexika o ochranu. Ostatně ona sama prohlásila v prosinci, když se poprvé zjevila Juanu Diegovi a prosila, aby šel k biskupovi a prosil o výstavbu kaple: »Zde chci projevat svou lásku a soucit, který pociťuji ke každému,

kdo mě prosí o ochranu a kdo mě vzývá.« Panna z Guadalupe je podle slov Jana XXIII. »misionářkou Nového světa«, a jak řekl Jan Pavel II., »Matkou obou Amerik«. Při svatořečení Juana Diega bude největší mariánská svatyně světa stát na místě, kde stál dříve chrám bohyně hada, a symbolicky se tak uskuteční předpověď z počátku lidských dějin při vyhnání z ráje (Gn 3,15), podle které Matka Boží rozdrtí hlavu hada, Odpůrce.

Juan Diego je vzor ctnosti. Především vystupuje do popředí samozřejmost jeho dětské ví-

ry a současně jeho pokora a rozhodnost. Nic nepožadoval. Neznal pochybností, přednost měla lidskost. Když jeho milovaný strýc smrtelně onemocněl horečkou, pospíchal do města a obešel vrch Tepeyac, aby se nemusel nechat zdržet novým zjevením, protože jeho strýc potřeboval v poslední hodině naléhavě jeho duchovní pomoc. Matka Boží mu nicméně vstoupila do cesty, připomněla mu jeho úkol a ujistila ho, že strýc bude v tomto okamžiku uzdraven. Diego ihned vykonal, co mu Maria řekla. O několik desetiletí později bylo celé Mexiko katolické, devět milionů Aztéků bylo pokřtěno, zatímco Evropa krvácela v reformačních náboženských válkách.

Mnoho Mexičanů je nadšeno touto Diegovou prostotou. Když na jednom ze čtyř pohyblivých chodníků projedou kolem obrazu (tyto dráhy se nacházejí jakoby v kryptě pod oltářním prostorem a umožňují široký pohled na obraz ze vzdálenosti šest až sedm metrů), je ve vzduchu cítit zbožnost. »Průchod« kolem obrazu trvá asi třicet vteřin, třicet vteřin »soukromé audience« u »Moreny«. Časové omezení nutí k soustředěnosti. Pohledy se upínají k obrazu. V hlavách probíhají prosebné filmy. Děti se dívají se zadržným dechem a širokýma očima na »Morenu«. Na obou koncích pojízdných chodníků stojí skupiny a modlí se růženec. Zřídka kdy zažije návštěvník tak vírou nabitou atmosféru. I turisty tyto dráhy přitahují. Je to pochopitelné i bez teologického vzdělání: obraz je trvalý zázrak. Podle fyzikálních zákonů už by obraz neměl existovat.

Z vrcholku přichází k bazilice malé procesí. Zpívají zádušně písničky, dobrý tučet převážně starých mužů a žen a mezi nimi se belhá mladší chlapec, asi duševně i tělesně postižený. První nese koroúhev. Může to být společenství z vesnice nebo jedna rodina. Věří a doufají. Mnoho

z těchto poutníků Matka Boží Guadalupská vyslyšela. Anály vypravují o četných zázracích, z nichž první je Diegův strýc. Neméně divů se dnes děje ve zpovědnicích, jsou to obrácení po létech bezbožného života.

Přirozeně ani toto poutní místo není osvobozeno od prodavačů, žebráků a duchovně podivných postav. Ti všichni spolu s turisty a skutečnými poutníky jsou obrazem společnosti, které »Morena« i dnes nabízí svou pomoc. Pro svatořečení je náměstí před bazilikou malé, nevystačí. Není možno ani počítat s plochami uvnitř města před katedrálou a prezidentským palácem. Tam se může shromáždit nejvíce 1 milion lidí. Ale očekávají se nejméně čtyři miliony. Bude to největší bohoslužba všech dob.

Z Der Fels 5/2002
přeložil -lš-

Poselství Královny míru

Drahe děti!

Dnes se modlím za vás a s vámi, aby vám Duch Svatý pomohl a zvětšil vaši víru, abyste ještě více přijaly poselství, která vám dávám zde na tomto svatém místě. Děti, pochopte, že toto je čas milosti pro každého z vás, a se mnou, děti, jste jisté. Přejí si vás všechny vést na cestu svatosti. Žijte má poselství a uvádějte do života každé slovo, které vám dávám. Ať jsou vám drahocenná, protože přicházejí z nebe.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.

Medžugorje, 25. 6. 2001

Šířit pravdu je skutek milosrdenství

Nad dvěma blahoslavenstvími horského kázání

Obsahem pátého blahoslavenství v horském kázání je milosrdenství: *Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství* (Mt 5,7).

U koho dojdou milosrdenství? U Boha. Protože Bůh je *Otec milosrdenství* (2 Kor 1,3). Již ve Starém zákoně je milosrdenství jednou z předních Božích vlastností: *Hospodin je Bůh milosrdný a milostivý, svrchovaně laskavý a věrný* (Ex 34,6 a často dále).

Protože takový je Bůh, i my ho musíme napodobovat. *Budte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec* (Lk 6,36). Tedy: buďte plní laskavé náklonnosti ke všem, kteří potřebují pomoc. – Neotáčejte se k nim zády. Je tak snadné přehlížet cizí nouzi, jak to dělá kněz i levita v podobenství o milosrdném Samaritánovi.

Nic nepotřebuje náš podchlazený čas tak jako milosrdenství.

Nic tak nepotřebuje jako lidé, kteří prokazují **skutky milosrdenství**.

V teologické tradici se rozlišuje mezi skutky tělesného a duchovního milosrdenství.

Skutky tělesného milosrdenství uvádí Ježíš ve své řeči o posledním soudu v 25. kapitole Matoušova evangelia. Tam říká Pán jasně a zřetelně, o co se především jedná v našem životě a podle čeho budeme nakonec souzeni: zda jsme tu byli pro ty naše bratry a sestry, kteří potřebují pomoc.

Měl jsem hlad, a dali jste mi najíst; měl jsem žízeň, a dali jste mi napít, byl jsem cizincem a bez přístřeší, a přijali jste mě; byl jsem nahý, a oděli jste mě; by jsem nemocný, a navštívili jste mě; byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně (srov. Mt 25,31-46).

Když k tomu přidáme skutek »pohřbívání mrtvých« (který je dnes obzvláště aktuální, když hrozí zánik křesťanské kultu-

ry pohřbívání), máme před sebou výčet sedmi skutků tělesného milosrdenství.

Jim staví Církev po bok skutky duchovního milosrdenství:

1. Napomínat hříšníky. – Je to obtížné dílo, kterému se rádi vyhýbáme. Přitom každý z nás potřebuje tuto službu: »correctio fraterna« – bratrské napomenutí. Mnoha neštěstím v lidském životě by se dalo zabránit, kdyby jeden o druhého více dbal a včas ho upozornil na nesprávnou cestu, chybný postoj. Přecházet všechno zlé mlčením je špatně chápaná tolerance.

2. Poučovat nevědomé. – Tomáš Akvinský říká: »Největší dobrodiní, které můžeme prokázat člověku, spočívá v tom, že ho přivedeme od omylu k pravdě.« (In Div. nom. 13,4) Protože člověk je také duchovní bytost, od přirozenosti touží po poznání a po pravdě. K tomu patří také **pravda víry**. A právě ta je dnes nedostatkovým zbožím. Náboženská nevědomost je dnes přímo grandiózní. Mnoho pokřtěných jsou náboženští analfabeti, a tak se stávají kořistí pro falešné profory, guru a bludné učitele. Je

to také vina těch, kterým bylo svěřeno hlásání víry a kteří tento úřad nevykonávají věrně a statečně. Přitom je to skutek milosrdenství a nikoliv něco jako církevní mentorování, předávat dále *drahocenný poklad víry* (1 Tim 1,14), nezkrácený, nerozmazaný a nepřekroucený. Mnozí se dovolávají svých práv v Církvi. Při tom je třeba myslet na nejdůležitější základní právo věřícího: zprostředkovat a přijímat víru podle učení Církve.

3. Dávat pochybujícím dobré rady. – »Dobrá rada je drahá,« říká se: tedy je to drahocenné, vzácné dobro. Dobrá rada je také darem milosti Ducha Svatého a neměli bychom zapomenout o ni prosit.

4. Těšit zarmoucené. – V úvodě k 2. listu ke Korintským chválí Pavel *Boha veškeré útěchy. On nás těší ve všech našich souženích, abychom pak mohli těšit druhé v jakémkoliv soužení tou útěchou, jakou on potěšuje nás* (1 Kor 1,4). Věřící člověk je tedy člověk, kterého potěšuje Bůh. A jako takový má možnost a povinnost poskytovat ze své strany útěchu. To by mělo být pří-

mo rozlišujícím znamením věřících křesťanů.

5. Snášet trpělivě bezpráví. – Tento skutek nespočívá v konání, nýbrž v *utrpení*. Kdosi řekl: Ti, kteří snášejí utrpení v trpělivosti, dělají pro lidstvo více než velcí odborníci.

6. Odpouštět ochotně těm, kteří nás urážejí. – To je úkol, na kterém musíme pracovat po celý život. *«Kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně provinil? Sedmkrát?«* Petr se domnívá, že celou záležitost již pochopil. Ale Ježíš ho poučuje: *«Nikoliv sedmkrát, nýbrž sedmdesátkrát sedmkrát.»* To znamená vždy a pokaždé, v každém případě (Mt 18,21-22).

Odpouštět je obtížné. Když bylo někomu opravdu ublíženo, znamená odpuštění zřeknutí. Zřeknutí se vyrovnání, odčinění, které mi druhý dluží. Toho je snad schopen jen ten, kdo si je vědom, že sám stále stojí před Bohem jako hříšník. Ježíš to vysvětluje podobenstvím o nemilosrdném věřiteli (Mt 18,23-25): Pán odpouští svému dlužníkovi ze soucitu velkou sumu o desítisících talentů, ale ten dá svého dlužníka uvrhnout do žaláře pro několik denárů. *Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům*, prosíme v každé modlitbě Otče náš. Dluh je to, co zůstáváme dlužni, láska, kterou dlužíme Bohu a bližním. Pro toho, kdo je si toho vědom,

NÁVŠTĚVA NÁBOŽENSTVÍ NA ITALSKÝCH ŠKOLÁCH

Podle zprávy italského katolického listu »Avvenire« navštěvuje na veřejných italských školách 90% žáků hodiny náboženství. Procento účastníků se dokonce proti předchozímu roku o něco zvýšilo. Silně se však změnil profil vyučujících. Jen pětina z nich jsou kněží nebo řeholníci.

ÚČAST NA PRŮVODECH BOŽÍHO TĚLA

O slavnosti Těla a Krve Páně se v Bavorsku za slunečného počasí průvodů Božího Těla zúčastnilo více než 1 milion věřících. V Bavorsku mají tato procesí více než 600 let starou tradici. Již od 13. století projevují tak věřící svou víru a úctu k eucharistickému Spasiteli.

VZPOMÍNKA NA PRAHU

Jan Pavel II. při setkání s protestanty v Sofii přesně citoval slova prezidenta Havla, který ho vítal v roce 1990 v Praze. I zde v Bulharsku můžeme mluvit o »zázraku«, uvedl papež.

Kath-net

bude snazší odpuštět dluhy ze své strany.

7. Modlit se za živé i zemřelé. - Kdo to ještě dělá? Je jich stále méně. Přitom na modlitbě velmi mnoho záleží. Pro nás, pro naše bližní, pro všechny žijící i zemřelé.

Na hrobě Adolfa Kolpinga v Kolíně nad Rýnem stojí slova: »Zde odpočívá Adolf Kolping a prosí o almužnu modlitby.« Almužnu modlitby nesmíme živým ani mrtvým odepírat.

Poslední blahoslavenství horského kázání platí těm, kteří **snázejí pronásledování pro spravedlnost a pro víru**: *Blahoslavení, kteří trpí pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit a pronásledovat a vyhaně vám připsávat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu. Tak přece pronásledovali proroky, kteří byli před vámi* (Mt 5,10-11).

S jáсотem a radostnými písněmi na rtech vstupovali křesťané do římských arén, aby tam byli ukřižováni, upáleni nebo předhozeni šelmám a připravili tak svou vítěznou smrtí podívanou sadistickému publiku.

Sv. Cyprián, biskup z Kartága, daroval svému katanu ještě dvě zlaté mince za odměnu, že mu umožní zemřít pro Krista. Nebo mladý jáhen Vavřinec: byl mučen na rožni ohněm, protože se nechtěl zřici Krista (již ve starověku byl velmi vyhledáván v případech utrpení). Z roštu zvolal ke svým mučitelům: »Nyní bude pečeně hotová; obraťte mě ještě jednou a můžete přijít na hostinu!«

Nebylo to proto, že by křesťané byli masochisté, že by měli zalíbení v bolesti a utrpení. I Kristus by byl raději, aby se mu vedlo dobře než zle. A přesto trvá fenomén, že prvotní křesťanští mučedníci kráčeli na popravu s radostí. Nebáli se těch, kteří zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou (Mt 10,28). Věděli, že zemřít pro Krista není pro ně ve

skutečnosti špatné, nýbrž dobré: je to brána k nebi. K onomu nebi, které Štěpán, první krvavý svědek křesťanství viděl před sebou v okamžiku smrti otevřené: *Vidím nebesa otevřená a Syna člověka, jak stojí po Boží pravici!* (Sk 7,56).

Tato smrt není konec života, nýbrž počátek nového života. Smrt, znovuzrození ve světle, v Kristu, který je světlo světa. Nesmrtelná jsou slova, která napsal sv. Ignác z Antiochie tváří v tvář mučednické smrti jako list útěchy křesťanské obci: »Pro mne je lepší zemřít v Ježíši Kristu a stát se králem celé země. Hledám toho, který pro nás zemřel, toužím po tom, který pro nás vstal z mrtvých. Předemnou je zrození. Odpusťte mi, bratři! Nebraňte mi dospět k životu. Chtěl bych náležet Bohu, nevracejte mě světu a nezaměňujte mě za to, co je pozemské! Dovolte mi, abych přijal čisté světlo! Teprve až tam dospěji, budu člověkem.« (Epistola ad Romanos kap. 6,1-7)

Byla to tato jistota věčného života u Krista, která dávala triumfovat pronásledovaným křesťanům nad jejich katany. K tomu přistupoval ještě další motiv: myšlenka, že je to čest a vyznamenání, když člověk může trpět pro Krista. Tak to slyšíme již o apoštolech, které vyslýchala velerada a pak je dala zbičovat: *Oni odcházelí s radostí, že směli pro to jméno trpět příkoří* (Sk 5,41).

Je to znamení zralosti, pečť pravého učedníka, že může pro svého Pána bojovat a trpět. Je-li tomu tak, pak také platí: kdykoliv zažijeme pro víru a pro následování Krista osočování, pomluvy, nenávisť, odstrkování, urážky, nesmí nás pro to přepadat zatrpčnost. Musíme mít na paměti slovo Pánovo: *Radujte se a jásejte, tak přece pronásledovali proroky před vámi. Na druhé straně však platí: Běda vám, když vás budou lidé chválit; neboť stejně tak chválili vaši otcové falešné proroky* (Lk 6,26).

v podobě zneužití moci, kterou si člověk osobuje a může přivést lidstvo do neštěstí nejen válkou a násilím, jak to činil v nebyvalé míře v uplynulém století, ale pyšným a svévolným rozhodováním, které nerespektuje Bohem dané hranice a meze. Čím více se člověk vzdaluje od Boha, tím více ztrácí vědomí své vlastní malosti, závislosti a odpovědnosti a roste jeho troufalost a namyšlenost. Ale řád stvořený Bohem nemůže přehlasovat žádná lidská ‚většina‘. Tak jsme svědky, jak OSN je nakonec nucena přiznat, že její dalekosáhlá demografická rozhodnutí a opatření učiněná bez Boha a proti Bohu nejenže nepřinášejí kýžený výsledek, ale ještě zhoršují danou situaci. Kolik to bylo urážek na adresu papeže, který prý svým postojem proti kondomům vystavuje lidstvo zhoubě AIDS! Kdo se nyní papeži omluví, když se prokázalo zcela jasně, že měl od počátku pravdu? A měl pravdu, nejen pokud jde o kondomy, ale ve všech otázkách týkajících se mravního zákona, neboť ten není dán lidem proto, aby je omezoval, ale aby je chránil a vedl.

Jaká to byla bouře nevole proti encyklice *Humanae vitae*, která řeší podle Božího zákona otázky lidské sexuality a ochrany života! Kolik vyvolala odporu dokonce i přímo v řadách Církve! Je to důsledek plevele, který vyrostl v myslích a srdcích těchto kritiků a zcela jim zastřel jejich duchovní zrak, takže přestali uvažovat ve světle milosti a hodnotí vše jen podle přízemních pozemských měřítek. Naším úkolem na

zemi není zařadit se zde tak, abychom měli co největší pohodlí, všestranné uspokojení a co nejméně těžkostí a problémů. Bylo by úplným selháním křesťanů, kdyby se všemožně snažili o smír a přizpůsobení tomuto světu bez Boha. Naopak, jeho sobecké, požívačné a pyšné mentalitě musíme klást odpor až do krve. Musíme si být vědomi, že jdeme ve jménu svého Pána vstříc novým formám mučednictví a naši první starostí není se mu vyhnout, nýbrž čerpat ustavičně dostatečnou sílu z pramenů spásy.

Stojí tu proti sobě dvě potomstva: potomstvo Ženy a potomstvo Hada. Mezi nimi bylo stanoveno na samém počátku lidských dějin nesmiřitelné nepřátelství. Toto nepřátelství vstupuje v současnosti do mimořádně vyhocené fáze. To, co ohrožuje svět, je nevědomí hříchu. To, co ohrožuje křesťany, je neznalost vlastní víry, důstojnosti a vlastní síly a podstaty svěřeného poslání. Je pozoruhodné, jak se Had v této době snaží zakrýt a zamlžit obraz Ženy, o které ví, že mu rozdrtí hlavu. Vždyť tato Žena umí i plevel obrátit v pšenici. S obrovským úsilím a vynalézavostí, s jakou se Maria vytrvale stará o spásu a záchranu lidí, silně kontrastuje sobecky bezstarostná vlašnost a neangažovanost tolika Božích dětí. Titiž lidé, kteří kritizují papeže, kritizují i Marii, že se příliš angažuje. Neohlížejme se, kde je většina, ale kde je Žena oděná sluncem. Obráťme se k Marii, aby nám ukázala naše místo v plánu spásy.

S křesťanem, kterého všichni lidé chválí, který nikde nenarazí, nemá žádné nepřátele, není asi něco v pořádku. A také Církev, kdyby se stala miláčkem celého světa a sklízela potlesky, musela by se vážně ptát, zda je ještě na cestě Ježíše Krista. - Neboť jeho cesta není cestou nejmenšího odporu. Být křesťanem znamená být ve své podstatě **nekonformní**.

Vy nevěrní, nevíte, že sprátele se se světem znamená nepřátelstí se s Bohem? Kdo chce tedy být přítelem světa, stává se nepřítelem Božím... Proto se podřizujte Bohu. Proti ďáblu se vzepřete, a uteče od vás. Přijďte blíže k Bohu a Bůh přijde blíže k vám, říká se vši tvrdostí apoštol Jakub (4,4.7-8).

Z Der Fels 5/2002
přeložil-lš

Život Kristův (83)

LXXXIII. Nanebevstoupení: Naplněné tajemství

1) Již předpovědi nanebevstoupení, které jsme zkoumali v předchozí katechezi, vrhají mnoho světla na pravdu vyjadřovanou v prastarých významích víry slovy: Vstoupil na nebesa. Již jsme upozornili na to, že se jedná o tajemství, které je předmětem víry. Toto tajemství v sobě určitým způsobem zahrnuje samo tajemství vtělení a je uzavřením a vyvrcholením mesiášského poslání Božího Syna, který přišel na naši zemi, aby naplnil dílo našeho vykoupění. Je to ale také událost, kterou vrcholí zpráva o Ježíšově životě a Jeho působení, jak je nacházíme zaznamenané v evangeliích.

2) Přistupme nyní k lukášovým textům. V první řadě k onomu, jímž se uzavírá Lukášovo evangelium: *Vyvedl je pak směrem k Betánii, zvedl ruce a požehnal jim. A zatímco jim žehnal, odloučil se od nich a vznášel se k nebi* (Lk 24,50-51). Apoštolové tedy vnímali nanebevstoupení jako určitý pohyb celé Ježíšovy postavy, která se oddělovala od země. Skutečnost, že Ježíš v tomto okamžiku apoštolům žehnal, poukazuje na spasitelský význam celé události Ježíšova odchodu, v němž je – stejně jako v Jeho celém mesiášském poslání – jaksi obsaženo a darováno světu veškeré duchovní dobro. Pokud bychom se drželi jenom tohoto Lukášova textu, měli bychom dojem, jako kdyby k nanebevstoupení došlo téhož dne, kdy Ježíš vstal z mrtvých a poprvé se zjevil apoštolům (srov. Lk 24,36-49). Pokud ale pozorně čteme širší část textu, je patrné, že evangelista chce určitým způsobem shrnout závěrečné události Ježíšova života. Lukáš chtěl popsat Kristovo spasitelské poslání, které se uzavřelo Mistrovým oslavením. Další podrobnosti oněch posledních událostí Kristova vi-

ditelného působení pak tentýž autor popíše v jiné knize, která v jistém slova smyslu doplňuje jeho evangelium. Jedná se knihu Skutků, která navazuje na vypravování obsažené v evangeliu a popisuje události z prvních let života církve.

3) Na začátku knihy Skutků nalézáme jeden Lukášův text, hovořící poněkud určitějším, byť souhrnným způsobem o zjeveních vzkříšeného Ježíše Krista a o Jeho nanebevstoupení: *Po svém utrpení jim poskytl mnoho důkazů, že žije: po čtyřicet dní se jim zjevoval a mluvil o Božím království* (Sk 1,3). Tento text nám tedy poskytuje údaj ohledně data nanebevstoupení: bylo to čtyřicet dní po vzkříšení. Za okamžik zjistíme, že se v něm nalézá rovněž údaj místa nanebevstoupení. Pokud jde o datum, není patrné, proč by mělo někomu činit potíže to, že se Ježíš opakovaně zjevoval svým učedníkům v období čtyřiceti dní, jak je to řečeno v knize Skutků. Biblická symbolika nám říká, že perioda čtyřiceti dní ukazuje na dostatečně dlouhou dobu k tomu, aby bylo dosaženo zamýšleného cíle. Počet čtyřiceti dní se objevuje v Ježíšově životě již na počátku Jeho veřejného působení, když se odebral právě na tuto dobu do ústraní na poušti. Nyní se tedy po čtyřicet dní zjevoval na zemi před tím, nežli se definitivně vrátil na nebesa. Je nepochybné, že časová měřítka vzkříšeného Ježíše jsou jiná než naše. Vzkříšený se již nachází ve věčnosti, která neobsahuje nějaké potom a nějaké změny. Ovšem vzhledem k tomu, že tento Vzkříšený působí ještě ve světě, učí apoštolů a klade počátky církve, ono věčné nyní se včleňuje do našeho času, to vše kvůli zcela nepochopitelné a nezměrné lásce. Tak se tedy tajemství poměru mezi časem a věčností jaksi

koncentruje do období přebývání vzkříšeného Krista na této zemi. Tajemství však rozhodně nepopírá Jeho skutečnou přítomnost na naší zemi a v našem prostoru. Naopak, tento dotyk věčnosti povznáší na docela novou rovinu věčných hodnot všechno to, co Vzkříšený koná, říká, čeho se dotýká, k čemu vybízí, čemu učí. Tím je také povznesena do nového řádu hodnot Kristova církev. Opět tedy říkáme Věřím, ovšem bez toho, že bychom unikali z reality, o níž nás zpravuje Lukáš. Je evidentní, že v okamžiku Kristova nanebevstoupení se toto těsné propejení času a věčnosti jaksi rozpouští a otevírá se doba církve, putující tímto světem a jeho dějinami. Kristova přítomnost je od onoho okamžiku nadčasová podobně jako působení Ducha Svatého v lidských srdcích.

4) Podle knihy Skutků Ježíš vystoupil na nebesa (srov. Sk 1,2) na Olivové hoře (srov. Sk 1,12). Odtud se pak apoštolové vrátili do Jeruzaléma po zážitku onoho nanebevstoupení. Předtím však Ježíš dal svým apoštolům poslední ponaučení. Například jim nařídil, aby se nevzdalovali z Jeruzaléma před tím, než se na nich naplní Otcovo zaslíbení (srov. Sk 1,4). Naplněním tohoto příslibu bylo seslání Ducha Svatého: *... vy budete pokřtěni Duchem Svatým za několik málo dní* (Sk 1,5). *Ale až na vás sestoupí Duch Svatý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec ze-*

mě (Sk 1,8). *Když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí* (Sk 1,9). Olivová hora byla místem, kde se odehrál Ježíšův duchovní zápas před Jeho utrpením. A toto místo bylo jediným spojujícím bodem mezi Vzkříšeným a Jeho učedníky v okamžiku Kristova nanebevstoupení. K tomu došlo poté, co Ježíš znovu přislíbil seslání Ducha Svatého, díky jehož působení bude tato malá skupina lidí proměněna v církev, která se pak vydá po cestě svého putování dějinami. Nanebevstoupení je tedy závěrečná epizoda Kristova pozemského života a Jeho veřejného působení na této zemi. Letnice pak budou prvním dnem života Jeho těla, jímž je Církev (srov. 1 Kor 1,24). To je také základní význam nanebevstoupení, jak ho můžeme vyčíst z okolností a symbolických prvků, do nichž je jaksi zářímáno.

5) Podle vlastních Lukášových slov: *... byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí* (Sk 1,9). V právě uvedeném textu je třeba podtrhnout dva zásadní prvky: „vyzdvižen“, to poukazuje na vyvýšení, a „oblak jim ho vzal z očí“, to naznačuje vstup do oblasti neproniknutelného tajemství. První bod, na nějž jsme upozornili, odpovídá zkušenosti apoštolů jak z duchovního, tak smyslového hlediska vjemu, který měli. Ukazuje to na přechod ze země do nebe především jako znamení jiného přechodu: Kristus přechází do stavu oslavení v Bohu. První význam nanebevstoupení tedy spočívá v tom, že Vzkříšený vstoupil do nebeské intimity samotného Boha. To dokládá oblak, který představuje biblické znamení Boží přítomnosti a slávy. Kristus tedy mizí apoštolům z očí a vstupuje do transcendentní oblasti neviditelného Boha.

6) Rovněž tato skutečnost, již jsme si právě povšimli, potvrzuje význam tajemství nanebevstoupení Ježíše Krista. Syn,

Majetek církví slouží všem

kteřý vyšel od Otce a přišel do světa, nyní opouští svět a vrací se k Otci (srov. Jan 16,28). V tomto návratu k Otci se konkretizuje povýšení na Otcovu pravici, což je mesiášská pravda zvěstovaná již Starým zákonem. Když nám tedy evangelista Marek říká, že Pán Ježíš byl vzat na nebesa a zasedl po pravici Otcově (srov. Mk 16,10), pak v jeho slovech zaznívá jakási ozvěna prorocství, jak ho ohlašuje žalmista: *Zasedni po mé pravici, já ti položím tvé nepřátele za podnož k nohám* (Ž 109/110,1). Zasednout po pravici Boží znamená mít účast na Jeho panovnícké moci a na Jeho božské důstojnosti. Tak to předpověděl Ježíš: *A uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích* (Mk 14,62). Lukáš ve svém evangeliu pak zaznamenává podobná Mistrova slova: *Ale od této chvíle bude Syn člověka sedět po pravici všemohoucího Boha* (Lk 22,69). Rovněž první mučedník jeruzalémské církve, diakon Štěpán, spatří v okamžiku své smrti Krista po Boží pravici a řekne: *Vídím nebesa otevřená a Syna člověka, jak stojí po Boží pravici* (Sk 7,56). Toto pojetí se tedy rozšířilo po prvních křesťanských obcích jako výraz Kristovy královské důstojnosti, které se Ježíšovi dostalo při nanebevstoupení.

7) Rovněž apoštol Pavel ve svém listu adresovaném do Říma vyjadřuje tutéž pravdu: *Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás* (Řím 8,34). V listu Kolosanům Pavel zase píše: *Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici* (Kol 3,1; srov. Ef 1,20). V listu Židům můžeme číst: *Máme takového velekněze, který zaujal místo po pravé straně trůnu Boží velebnosti v nebi* (Žd 8,1). *Místo radosti, která se mu nabízel, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky; nyní sedí po pravé straně Božího trůnu* (Žd 12,2). Apoštol

Volby jsou za námi a věřící pochopitelně zajímá, zda a jak se projeví účast křesťansko-demokratické strany v nové vládě. Anebo, jaký vliv na věci křesťanského zájmu může mít povolební rozložení sil bez ohledu na to, kdo ve vládě bude. Změní se např. něco ve vztahu státu a církví, dojde konečně k vrácení církevního majetku?

Zdá se, že úsilí o nápravu křivd spáchaných na církvích bude pokračovat s problémy jen o málo menšími než dosud. V návrhu koaliční smlouvy mezi vítěznými sociálními demokraty a Koalicí se sice hovoří o navrácení církevního majetku, ovšem zase jen tzv. kultovního a v držení státu. Pokud jde o „nekultovní“ čili hospodářský majetek (pole, lesy, ostatní půda), pro ten autor návrhu smlouvy (místopředseda vlády Rychetský) razí již jednou odmítnutý model obecně prospěšné společnosti, respektive náboženského fondu.

Výhrady, které k takovému modelu vznesly např. řeholní řády, platí stále. Proč převádět vlastnictví, které lze církvím fyzicky vrátit, do uměle vytvořených fondů? Záhadný je návrh i v tom, že sice počítá s částečnou odlukou církvi od státu, ale zároveň chce odstříhnout církev od přímého zdroje prostředků pro jejich činnost. Přitom je známo, že

Petr ve svém prvním listu pak prohlašuje: *On se odebral do nebe, je po Boží pravici a jsou mu podřízeni andělé, mocnosti i síly* (1 Petr 3,22).

8) Tentýž apoštol Petr při své velké řeči o dni Letnic tvrdí, že *Kristus byl povýšen po pravici Boží, od Otce přijal slíbeného Ducha Svatého, vylil ho, jak vidíte a slyšíte* (Sk 2,33; srov. Sk 5,31). K pravdě o vzkříšení a nanebevstoupení je připojen další důležitý prvek, totiž zmínka o Duchu Svatém. Zamysleme se nad tím nyní chvíli.

majetek církví v praxi slouží všem a církve ho dobře spravují. Po zkušenostech s různými rozkradenými fondy a zneužitím Náboženské matice panuje oprávněná obava, že značnou část příjmů fondu by spolkla administrativa a na obecně prospěšné církevní projekty by zbyly jen zlomky skutečných výnosů.

Navrhovaná procedura se v případě odmítnutí ze strany církví ovšem může stát poslední kličkou před zahráním církevních restitucí do ztracena. V takovém případě nedojde k žádné odluce a starost o církev zůstane na bedrech státu i s 30miliardovým vnitřním dluhem na zanedbanosti církevních objektů. Finanční kohoutek ve státní ruce zůstane samozřejmě i kohoutkem státní regulace církví.

Je stále jasnější, že ti, kteří dnes navrhuji neschůdná majetková a finanční řešení, chtějí tyto kohoutky víc a více utahovat. Svědčí o tom nedávný vládní přístup k církevnímu školství i nejnovější snaha neuznávat v budoucnu církevní sňatky za stejně platné jako civilní. Myslím, že bude zapotřebí velké pevnosti jak křesťansky orientovaných politiků, tak věřících občanů, aby těmto úmyslům nebyl vyklizen prostor.

Jiří Karas,
poslanec KDU-ČSL

V apoštolském vyznání se praví, že Kristus vystoupil na nebesa, sedí po pravici Otce. To znamená inauguraci Mesiášova království, v čemž nachází své naplnění prorocství z knihy Daniel ohledně Syna člověka: *Hle, s nebeskými oblaky přichází jakoby Syn člověka; došel až k Věkovitému, přivedli ho k němu. A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctivali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je moc věčná, která nepominе, a jeho království nebude zni-*

čeno (Dan 7,13-14). Petrova řeč o Letnicích nám dává na srozuměnou, že v očích apoštolů a v dalším novozákonním kontextu je ono Kristovo vyvýšení na pravici Boží úzce spjato se sestoupením Ducha Svatého. Petrova slova dokládají, že apoštolové byli přesvědčeni, že až při nanebevstoupení Ježíš obdržel Ducha Svatého od Otce takovým způsobem, aby Jej mohl vylít, jak to předtím slíbil.

9) Zmíněná Petrova řeč dále dokládá, že při sestoupení Ducha Svatého dozrálo vědomí apoštolů ohledně Království, které Ježíš Kristus zvěstoval od samotného počátku svého veřejného působení a o němž hovořil i po svém zmrtyvýchvstání (srov. Sk 1,13). Dokonce ještě tehdy se ho ti, kdo Mu naslouchali, ptali na obnovení království v Izraeli (srov. Sk 1,6). Tato idea byla velmi silně zakořeněna v myslích Ježíšových současníků a byla spojena s vnitrosvětským pojmáním Mesiášova poslání. Teprve když obdrželi moc shůry, moc Ducha Svatého, Ducha pravdy, stali se z nich svědci Krista a jeho mesiášského Království, které se definitivně otevřelo v okamžiku, kdy byl Kristus oslaven a usedl po pravici Otce. V spasitelské ekonomii Boží tedy existuje velmi těsné sepětí mezi Kristovým povýšením a sestoupením Ducha Svatého na apoštoly. Od onoho okamžiku se z apoštolů stávají svědci Království, které nebude mít nikdy konec. Ve světle toho všeho můžeme rozumět plně významu slov, která učedníci slyšeli po Kristově nanebevstoupení: *Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl vzat od vás do nebe, přijde právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe* (Sk 1,11). Jedná se o předpověď konečné a definitivní plnosti, která nastane v moci Kristova Ducha tehdy, až Boží záměr s lidskými dějinami dosáhne svého uskutečnění.

Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM

Skutečná tvář otce Pia (29)

O dětech P. Pia není mnoho slyšet, mám dojem, že čím více jsou oddány svému otci, tím více se přesouvají do stínu. Na první pohled je možno poznat je podle společného tónu prostoty, pokory a františkánské radosti. Ti, kteří nejvíce vědí, mluví nejméně. Na jednu z mých naivních otázek odpověděla jedna z jeho nejdrazších dcer bez obalu:

»Otec nám nedovoluje, abychom ho pozvedali na piedestal. To náleží Bohu.«

Tak se jeho rodina vyhýbá všemu věhlasu, ale sama jeho duchovní rodina představuje pro něj tu nejlepší reklamu. Každý, kdo se k ní přiblíží, pocítí oživující podnět.

Dokonce i zázraky jsou uřeny spíše k užitku přichozících a »velkých ryb« než věrných přátel otce Pia. Co pěknějšího by jim mohl nabídnout, než je jejich povznesení do řad apoštolů, jinak řečeno spolupracovníků vykoupení? Na začátku této knihy jsme se náhodou zmínili o setkání se slepým Petruccim. Dnes je mu 38. Když mu bylo 14, začal se jeho zrak kalit. Padre Pio, který ho srdečně miluje, ho s láskou podrobil svému vyšetření.

»Snad víš, chlapče, že mnoho lidí na tomto světě hřeší svým zrakem?« zeptal se ho.

»Tak dobře, otče, ať mi Bůh odebere oči. Obětuji mu je za hříšníky.«

Padre Pio se nemodlil za jeho uzdravení. On, který vrátil zrak tolika lidem (abychom se zmínili alespoň o jednom: je jím Gemma di Giorgio), podržel ho u sebe jako nejdrazší poklad – slepého Petříčka. Znají ho všichni poutníci v San Giovanni Rotondo. Veselý jako pěnkava, plný verry, oplývající humorem, bez problémů se pohybuje klášterním prostorem, vždy připraven poskytnout drobné služby jako např. odnést dopis na poštu nebo podat informace přichozícím.

Jeho tvář září vnitřním světlem tohoto příbytku milosti a vypovídá tak o otci Piovi více než jedna knížka.

* * *

Jeden z jeho synů mi řekl: »Člověk by řekl, že P. Pio stále čeká, jestli ho někdo nevolá.« Na důkaz těchto slov mi vyprávěl tuto příhodu: »Několik mladých lidí, kteří právě poprvé přišli do San Giovanni Rotondo, rozmlouvalo večer o P. Piovi. Popisovali se vši naivností všechny milosti, o které chtějí prosit, a prosili své anděly strážné, aby mu je předem předložili.

Příští den po mši svaté je P. Pio přímo napomenul: »Birichini – uličníci! Ani v noci mi nedáte pokoj!« Ale jeho úsměv dával najevo, že to nejsou slova výtky. Věděli, že budou vyslyšeni.

* * *

»Není třeba mu nic připomínat desetkrát, ani v myslí,« ujišťoval mě někdo jiný a doložil svou větu příkladem:

Stalo se, že těžce onemocněl muž jedné vesnické ženy. Pospíšila si do kláštera, aby poprosila P. Pia o záchranu, ale tady vznikl problém, jak se k němu dostat. Je přece třeba čekat nejméně tři dny, než se člověk dostane ke zpovědnici. Ubohá si dělá starosti během mše svaté, krouť se a vrtí, přešlapuje zleva napravo a v slzách světuje své těžké trápení Panně Marii Laskavé a prosí, aby se jí zastala u svého věrného sluhy. Nepřestává se vrtět během zpovědi druhých, až se jí konečně podaří vtlačit se do oné slavné chodby, kde je možné se alespoň letmo setkat s otcem Piem. Ten, sotva ji uviděl, pohrozil jí slovy:

»Donna di poca fede, malověrná žena, kdy mi konečně přestaneš vtoukat do hlavy a troubit do uší svoji záležitostí? Copak jsem hluchý? Už jsi mi to

pětikrát opakovala zprava, zleva, zředu i zezadu. Ale já jsem rozuměl, rozuměl jsem!«

A pak s úsměvem dodal:

»Vrať se domů, všechno je v pořádku.«

A muž té ženy se skutečně uzdravil.

* * *

Stávají se také případy nápadné záchrany v posledních chvílích života a v nebezpečí smrti. V čase osvobozovacích bojů byla jedna z jeho duchovních dcer uvězněna jako »fašistka« a odsouzena partyzánským vojenským soudem na smrt. Ve skutečnosti se žádného zločinu nedopustila, ale jak to dokázat? Ve chvíli, kdy jí dávali na ruce pouta, aby ji odvedli na místo popravky, chytila růženec a fotografii P. Pia a zalkala: »Otče, otče, pojd' mi na pomoc!«

Cestou na popraviště ji rozvášněný dav zasypal kamením a přívalem nadávek. Polomrtvá stanula konečně před popravčí četou, ale v té chvíli byl postup zastaven velkou kolonou tanků, ambulancí a vojáků, kteří směřovali na sever. Velitel popravčí čety dal rozkaz zastavit exekuci a stál na nákladním autě »jako zhypnotizovaný«.

»Až všichni přejdou,« myslila si nešťastná dívka, »udeří moje poslední hodina. Otče, otče, proč tu nejsi se mnou?«

Čas plynul a řeka vojáků neustávala. Znechucení a možná

nejistí svou věcí se partyzáni rozešli. Jen »velitel« zůstával stále na nákladním autě, vzprímený jako výkřičník a ztuhlý jako náměsíčný.

Tohoto prodlení využili přátelé odsouzené dívky a zajistili alibi a důkazy o její nevině. Nakonec žalobci ztratili půdu pod nohama a začali se obávat o svou vlastní kůži v případě represe, když se roznesla zpráva, že exekuce byla pozastavena kvůli vojenskému transportu. Ve chvíli, kdy se vzdalovaly poslední řady, vzbudil pozornost dívky hlas motoru. Někdo neznámý přijel v autě a oznámil jí, že je volná, a bez dalších vysvětlení ji odvezl domů. V té době se vyřizovaly účty příliš narychlo.

Ale to není všechno. To nejzajímavější jsme si nechali nakonec. V Itálii, podobně jako ve Francii, bandy zlodějů přepadaly domy odsouzených, aby je pod záminkou hledání výbušnin a zbraní okradli. Ve chvíli, kdy skupina takových přestrojených vetřelců pustošila dívčin byt před zrakem její vyděšené sestry, ozval si silný a rázný povel: »Basta!« v úleku se podívali na sebe, protože se zdálo, že ten hlas zazněl z megafonu, ale po ničem podobném tu nebylo ani stopy. Tu se opět ozvalo: »Basta!« pronesené hlasem ještě silnějším a hněvivějším. Když to bandité uslyšeli, vzali nohy na ramena a ani se za sebou neohlédli. Když se odsouzená vrátila, sestra se jí s pláčem vrhla do náruče.

»To byl hlas Padre Pia!« vzlykala. »To on vyhnal zloděje!«

Když po několika měsících bylo opět možno cestovat, dívka se vypravila do San Giovanni Rotondo. P. Pio ji přijal se smíchem:

»Tys mě ale honila z místa na místo, moje dítě. Tvoje víra to zařídila.«

A tím jako by uřal všechno další vysvětlování.

(Pokračování)

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

„Nejprve seberte plevel a svažte ho do snopků k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.“

Předložil jim další podobenství:

„Nebeské království je jako hořčičné zrno, které člověk vzal a zasel na svém poli. Je sice menší než všechny semena, ale když vyroste, je větší než ostatní zahravní rostliny a stane se z něho keř, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích.“

Pověděl jim jiné podobenství:

„Nebeské království je jako kvas, který vzala žena a zadělala ho do tří měric mouky, až se všechno prokvasilo.“

To všechno mluvil Ježíš zástupům v podobenstvích a bez podobenství k nim vůbec nemluvil. Tak se mělo naplnit, co řekl prorok: „Otevřu ústa v podobenstvích, vypovím, co bylo skryté od založení světa.“ Potom rozpostil zástupy a šel domů. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili: „Vylož nám to podobenství o pleveli na poli.“ Odpověděl: „Ten, kdo rozsévá dobré semeno, je Syn člověka, pole je svět. Dobré semeno jsou synové Království, plevel jsou synové toho Zlého. Nepřítel, který ho zasel, je ďábel. Žeň je skonání věku, ženci jsou andělé. Jako se sbírá plevel a spaluje v ohni, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své anděly, ti posbírají z jeho království všechny svůdce a ty, kdo dělají nepravosti, a uvrhnou je do ohnivě pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy budou spravedliví v království svého Otce zářit jako slunce. Kdo má uši, slyš!“

Duchovní správa poutního místa **P. Marie Pomocné (Maria Hilf) u Zlatých Hor** srdečně zve na **HLAVNÍ POUT V SOBOTU 10. SRPNA 2002**, kde budeme prosit P. Marii o přimluvu za ochranu života na této zemi. Z programu: 8.30 hod. - křížová cesta (ze Zlatých Hor od 1. zastavení u Bohemy), 10.20 - růženec, 11.00 hod. - mše svatá (Mons. Fr. Václav Lobkowitz), 14.00 hod. loretánská litanie a sv. požehnání.

MONTICHIARI - Rosa Mystica - pouť obětovaná za kněze, bohoslovce, řeholníky a řeholnice. **Odjezd:** v pátek 6. 9. v 16 hod. z Prahy. **Příjezd:** v neděli 8. 9. v 8 hod. dopoledne. **Cena:** 1300 Kč. Jedeme přes noc v autobusu s lehátkovou úpravou. **Sobotní program:** mše sv. v Dómě, domek a hrob Pieriny Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procesí se sochami a květinami (pořádá OPUS ROSA MYSTICA) ve Fontanelle, křížová cesta, osobní volno. **Odjezd** do Prahy mezi 18. a 19. hodinou. **Příhlášky:** tel./fax 02/4173 1616, Ing. Alena Kmochová, Na strži 53, 140 00 Praha 4.

MIMORÁDNÁ SLEVA na poslední volná místa u poutních zájezdů! **Rím, Assisi** 1. 9. - 7. 9. 2002, **sleva 1000 Kč, Medjugorje** 15. 9. - 21. 9. 2002, **sleva 500 Kč, Kláštery Dolního Rakouska** 24. 8. 2002, **sleva 200 Kč, Mariazell** 3. 8. 2002, **sleva 200 Kč.** Sleva platí při přihlášení se s tímto inzerátem do obsazení posledních míst. Využijte této výjimečné příležitosti. KCK Misie, 751 03 Brodek u Přerova 46, tel. po 20. hod. 0641/741150.

Duchovní správa poutního **kostela sv. Jakuba Většího a sv. Anny ve Staré Vodě** oznamuje, že poutní mše svatě budou v letošním roce v sobotu 27. 7. 2002 v 10.00 hodin a v neděli 28. 7. 2002 v 15.00 hodin.

KOCLÍROV U SVITAV - Fatimský apoštolát ČR pořádá v Koclířově v sobotu 31. 8. 2002 sjezd mariánských modlitebních skupin (večeřadel) z ČR. Zahájení v 9.15 hod. večeřadlem katolických kněží. Hlavní jednání od 15 hod. za předsednictví otce arcibiskupa Karla Otčenáška. V 18 hod. pontifikální mše svatá. Ve 20.30 hod. světelný fatimský průvod. Informace a přihlášky: ČMFA, 56911 Koclířov u Svitav, tel.: 0461/543164-6, e-mail:cm-fatima@volny.cz

Liturgická čtení

Neděle 21. 7. - 16. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 12,13.16-19
 Ž 86(85),5-6.9-10.15-16a
 Odp.: 5a (Tys, Pane, dobrý a shovívavý.)
 2. čt.: Řim 8,26-27
 Ev.: Mt 13,24-43

Pondělí 22. 7. - památka sv. Marie Magdalény

1. čt.: Pis 3,1-4a nebo 2 Kor 5,14-17
 Ž 63(62),2.3-4.5-6.8-9
 Odp.: 2b (Má duše po tobě žízni, Pane, můj Bože!)
 Ev.: Jan 20,1.11-18

Úterý 23. 7. - svátek sv. Brigity

1. čt.: Gal 2,19-20
 Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9.10-11
 Odp.: 9a (Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.)
 Ev.: Jan 15,1-8

Středa 24. 7. - ferie

1. čt.: Jer 1,1.4-10
 Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15ab+17
 Odp.: 15a (Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti, Pane.)
 Ev.: Mt 13,1-9

Čtvrtek 25. 7. - svátek sv. Jakuba

1. čt.: 2 Kor 4,7-15
 Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6
 Odp.: 5 (Kdo sejí v slzách, žnou budou s jásotem.)
 Ev.: Mt 20,20-28

Pátek 26. 7. - památka sv. Jáchyma a sv. Anny

1. čt.: Jer 3,14-17
 Jer 31,10.11-12ab.13
 Odp.: srv. 10d (Hospodin bude nad námi bdít jako pastýř nad svým stádem.)
 Ev.: Mt 13,18-23

Sobota 27. 7. - památka sv. Gorazda a druhů (v Čechách: nez. pam. sv. Gorazda a druhů nebo sob. pam. P. Marie)

1. čt.: Jer 7,1-11
 Ž 84(83),3.4.5-6a+8a.11
 Odp.: 2 (Jak milý je tvůj přibyték, Hospodine zástupů!)
 Ev.: Mt 13,24-30

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	21. 7.	22. 7.	23. 7.	24. 7.	25. 7.	26. 7.	27. 7.
Antifona	1136	1768	1768	1181	1673	1754	1722
Žalm	784	783	783	784	786	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1433	1769	1182	1438	1440	1723
Antifony	1137	1434	1770	1183	1438	1214	1229
Žalmy	1137	813	813	1183	813	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1434	1770	1186	1674	1441	1724
Antifona k Zach. kantiku	705	1435	1771	1186	1439	1441	1442
Prosby	1140	1771	1771	1186	1675	1756	1724
Záv. modlitba	706	1435	1437	1187	1439	1441	1442
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	792	1187	792	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1773	1190	1676	1221	1236
Záv. modlitba	706	1159	1437	1191	1439	1222	1236
Nešpory:							
Hymnus	1132	1145	1435	1774	1192	1677	1440
Antifony	1133	1146	1436	1775	1193	1439	1224
Žalmy	1133	1146	1776	1776	1193	1678	1224
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1436	1777	1196	1680	1441
Ant. ke kant. P. M.	705	706	1436	1778	1196	1439	1442
Prosby	1135	1149	1778	1778	1196	1681	1764
Záv. modlitba	706	706	1435	1437	1197	1439	1441
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí z Karmelitánského nakladatelství

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

Michael Plattig: DOPROVÁZENÍ BOŽÍM DUCHEM

M. Plattig seznamuje čtenáře s příklady některých významných tradic duchovního doprovázení. Ve druhé části knihy se pak zabývá otázkou rozlišení duchů a v třetí části pojednává o vrcholech duchovního života a současně nabízí pomoc k jeho utváření.

Brož., zúž. A5, 128 stran, 109 Kč

Christoph Schönborn: CESTY MODLITBY

Vídeňský kardinál nabízí v této knize pomoc při četbě Katechismu v otázce modlitby. Zve především k vlastní modlitbě a k otevření se Božimu působení, které dává rady pro život, a Bůh sám probouzí v srdci člověka touhu po setkání s ním.

Brož., zúž. A5, 114 stran, 95 Kč

KARMELITÁNSKÝ KALENDÁŘ 2003

Tradiční kalendář na čtení s černobílými fotografiemi a ilustracemi.

Brož., A5, 144 stran, 49 Kč

Gaston Courtois: KDYŽ PÁN PROMLOUVÁ K SRDCI

Duchovní zápisky člena řádu Synů Boží lásky, autora úspěšné knihy „Důvěrně s Ježíšem“. Uvedené texty svědčí o jeho velmi důvěrném osobním vztahu k Pánu, který mu byl v životě vším. Odkaz otce Courtoise se tak může stát dobrým pomocníkem na cestě za svatostí.

Brož., zúž. A5, 160 stran, 129 Kč

Inge Sprengerová-Violová: ŽIVOT PROTI BÍDĚ A BEZPRÁVÍ

Cesta a působení sestry Marie Terezie Schereroové (1825-1888), první generální představené Institutu milosrdných sester svatého Kříže z Ingebohlu, který ve Švýcarsku v polovině 19. století založil kapucínský kněz Theodosius Florentini. Počátky rozvoje průmyslu a s tím spojené sociální problémy, důsledky revolucí a válek vedly k založení společenství sester ošetřovatelek nemocných a učitelek, později také „křesťanských továren“ ve Švýcarsku a v Čechách. Tato obdivuhodná žena spoluvytvářela toto dílo, které se nesmazatelně zapsalo do dějin lidstva.

Brož., zúž. A5, 149 stran, 89 Kč

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Maticе cyrilometodějská s. r. o.